



CAPÍTOL 1

Comença així

*Ves-te'n! Tanca el llibre, torna a deixar-lo al prestatge i ves-te'n. Confia en mi. Aquest llibre no és per a gent com tu. Aquest llibre és ple de coses espantoses que fan **AAAARRRRGGG** i de coses viscoses que fan **FFFFFFLLL-SSSSSSSSS** i de coses enormes que fan **BRUUUUUM** i de coses que s'enfonsen fent **XOFF!***

*Així que tingues pietat de tu mateix i **deixa'l on era!***

ENCARA ETS AQUÍ?

Però què t'acabo de dir?

Bé, d'acord, si t'hi entossudeixes. Però després no diguis que no et vaig avisar.

Coneixes en Wilf? Sí, sí que el coneixes. És claaaaaar que el coneixes. És aquell nen de l'escola que sempre va despentinat i que té les orelles desenganxades i el cap tan ple d'idees que són com bombolles de sabó sortint d'una banyera. Té una germaneta que es diu Dot, que sempre va bruta i enganxosa i que fa pudor... Vaja, que és una espècie d'olor en forma de persona.

Ara te'n recordes?



Doncs un dia en Wilf estava actualitzant la llista de coses que li fan por.

Aquesta era la llista:

Els espantaocells
 Els caniches
 Ser devorat per un animal
 Els escarabats
 Les serps
 Els cocodrils



De sobte, va sentir un soroll. Un soroll que era com una mena d'**0000000000-
 00000000000000000000-
 00000**. I, després, una cosa semblant a **i00000000uuuuuuulllllllllllll!**

Encara que acabava sonant *més o menys* així: **aguuuuuguuuuuguuuuuguuuuuuuuuuu.**

En Wilf va mirar la Dot.

—Què ha estat això?

La Dot va mirar en Wilf amb cara de no entendre res. En realitat, sempre mirava amb cara de no entendre res. Era per la forma de les celles que s’havia pintat, de color morat i tortes.

En Wilf es va acostar a la finestra de l’habitació. A fora, davant de la casa de l’Alan, hi havia, assegut a la vorera, udolant, en Kevin Phillips, que és la mà dreta de l’Alan¹ i, alhora, un gos.

—Oooooooooooooooooooooooooooooo

—va dir—. **looooouuuuuuulllllllllllllll** —va afegir—. **Aguuuuuuuuuguuuuuuuuuuu** —va puntualitzar.

Just en aquell moment, l’Alan va obrir la porta de casa i va passar per davant d’en Kevin, de

¹ L’Alan és el veí d’en Wilf i és el superdolent més dolent de tot el món.

—Aguuuuuuuuuuuuguuuuuuuuuuuuuuuuu-
guuuuuuuuuuuuuuuu —va respondre en Kevin.

—On et fa mal? —va preguntar en Wilf.

En Kevin va tornar a moure l'orella.

—Crec que hauríem de portar-te al veterinari —va dir en Wilf.

Dia sí, dia no, la mare d'en Wilf portava la Dot al metge perquè li tragués alguna cosa d'algun lloc: una estella clavada al culet un dia, un caramel de dins l'orella l'endemà, una mongeta de dins el nas l'endemà passat...

Així que, quan el veterinari va examinar en Kevin i li va treure una espina d'arbust de l'orella, a en Wilf no el va sorprendre. Potser la hi havia ficat la Dot. O simplement l'espina havia decidit passar unes vacances a l'orella d'en Kevin. Però el cas és que el veterinari va treure l'espina a en Kevin, i en Kevin va callar enmig d'un **aguuuuuuuuuuuuguuuuuuuuuuuu**, va moure la

cua i va llepar unes quantes vegades la cara d'en Wilf.

En Wilf, la Dot i en Kevin van tornar a casa saltant, trotant i botant. En tombar la cantonada, van veure que l'Alan els estava esperant. Semblava molt enfadat.

—Què heu fet? —va preguntar.

—Hem curat el seu gos —va explicar en Wilf. Com a prova, en Kevin va llepar en Wilf.

—No necessitava cap cura! —va dir l'Alan—. Estava perfectament!

—No estava «perfectament», perquè tenia una espina a l'orella —va dir en Wilf.

—Ehem, ehem...! *Crec* que si *el meu* gos tinguéssim una espina a l'orella, jo ho sabria —va dir l'Alan, donant-se importància.

—És clar —va dir en Wilf—. Però en Kevin udolava, es queixava i movia l'orella... —va explicar.



—Això és el que el meu gos fa quan està content, tros d'ase! —va dir l'Alan.

—De debò? N'està segur? —va preguntar en Wilf—. Perquè em pensava...

-I TANT QUE N'ESTIC SEGUR!

—el va interrompre l'Alan cridant—. I si no em creus, t'ho demostraré!

I se'n va anar a casa enfadat fent grans gambades. En Kevin el va seguir.

I va ser aleshores quan va començar

**TOT EL
REBOMBORI.**

